Коли вона зайшла в його квартиру агента держстраху з брудним запахом ванної і численними всипальницями мух і комарів на стінах, усе було, як і спершу. Вона пом'ялась на порозі, розстебнула навіщось босоніжки, він тихо сказав:

— Навіщо? Хіба не бачиш, яка тут підлога?

Вона пройшла, сіла на одній-однісінькій табуретці і пошукала, де б притулити сумочку.

— Отак і живу, — знітився чомусь він.

— Як тут співають голуби на даху…

— Це старий будинок. Його мають знести.

Вона дивилась на ліжко, стару, заїжджену шкапу, і думала, що, певне, й упряж буде не краща. Може, він якесь простирадло напне і кине поспіхом виснажену подушку, як десять років тому. Може, в нього знайдеться навіть ватяна ковдра з вилізлими нутрощами.

— Каву будеш?

— Без цукру, — поспіхом відказала вона.

Він вийшов на кухню, довго й нервово чиркав сирими сірниками, доки запалив газ. Потім перекопирсав у тумбочці всякий мотлох, шукаючи другу склянку.

Вона тим часом вийняла люстерко-пудреницю і щедро мастила губи золотавим перламутром, перекупленим із десятих рук за божевільну ціну. "Хі-хі", — подумав він і підбив долонею окуляри.

Стіл, за яким сиділи, був такий маленький, що він упізнав її парфуми "Рижская сирень", чистий просяний чубчик і руки з горішками-нігтиками. Потім помітив дві стривожені зморшки біля рота і хворобливу смужку над бровами. "Недаремно ти хоробришся і пакуєшся під дівчинку", — подумав, але вже якось не так.

Вона водила поглядом по його спортивній куртці далеко не першої свіжості, тій самій куртці, яку вирвали вдвох у "Культтоварах" далекого весняного ранку.

— Звиняй, тістечка вивелись.

— На чомусь розтратився?

— Таж костюм до одруження справив. Дві зарплати вгепав. Не віриш? Одчини гардероб.

— Чудний. А на наше весілля, пам’ятаєш? Позичили тобі костюм, а мені сукню в прокаті взяли. І обійшлося.

— Тож колись. Тепер я хочу, щоб усе було довговічним.

Надворі все ще не темніло.

— Хочеш вина?

— Ні. Не заставляй газетами вікон. Сумно, мов забинтовані хворі. Ну, я піду. Ну, я піду?

— Вже?

Вони підвелися, ледь переступаючи затерплими ногами. Спробуй за таким столом не торкатися колінами.

Раптом стало так темно, мов завалилася десь гора і засипала вікна. І коли вона вийшла, він довго чув її підбори на сходах.

Нижче.

Нижче.

Нижче.

І навіть на мокрому асфальті, на підніжках тролейбусів, у ліфті її будинку і біля її квартири. Тоді він зрозумів, у чому справа — двері кімнати були відчинені. Схопився, грякнув ними щосили. Упав на виснажену подушку, зарився в потворну ковдру, але кроки не стихли.

Ніби вилетіло з дверей вічко і котиться вниз.